

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **T-Mobile Czech Republic a.s.**, IČO: 649 49 681, se sídlem Tomíčkova 2144/1, Praha 4, zast. Mgr. Ing. Karlem Anderlem, advokátem, se sídlem Spálená 84/5, Praha 1, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, za účasti osoby zúčastněné na řízení: O2 Czech Republic a.s., IČO: 601 93 336, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2019, č. j. ČTÚ-8 378/2019-603, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2020, č. j. 11 A 123/2019 – 89,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti 4.114 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Ing. Karla Anderleho, advokáta, se sídlem Spálená 84/5, Praha 1.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaný (Rada Českého telekomunikačního úřadu) v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 16. 1. 2019, č. j. 70 399/2008-611/XVII. Vyř., jímž bylo rozhodnuto, že výpočet nákladů, výnosů a nákladů vloženého kapitálu na poskytování univerzální služby za rok 2007, se zohledněním výnosů souvisejících s poskytováním dílčí služby předložených osobou zúčastněnou na řízení podle zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, se ověřuje jako správný ve výši 112.576.217,11 Kč, nepřímé výhody vyčíslené za rok 2007 se stanovují ve výši 7.097.633,95 Kč, čisté náklady na poskytování

univerzální služby za rok 2007 se stanovují ve výši 105.478.583 Kč a čisté náklady na poskytování univerzální služby za rok 2007 představují pro osobu zúčastněnou na řízení neúnosnou zátěž.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2019 žalobu. S poukazem na závěry uvedené v rozsudku NSS sp. zn. 10 As 10/2016 namítal pochybení žalovaného spočívající v tom, že znalecké posudky do podkladů potřebných ke zjištění stavu věci vůbec nezahrnul, přestože v rámci svého předchozího rozhodnutí oba znalecké posudky mezi podklady potřebné ke zjištění stavu věci zařadil a věcně a obsáhle se k nim vyjadřoval. Uvedené podle žalobce nelze vysvětlit jinak, než že není ochoten se podřídít závaznému právnímu názoru Nejvyššího správního soudu, aby již v minulosti jednou k důkazům provedené znalecké posudky nechal za účelem odstranění vzájemných rozporů podrobit dalšímu znaleckému zkoumání nebo reviznímu znaleckému posouzení. Nezákonost postupu žalovaného potvrzuje také rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2019, č. j. 8 As 276/2017 – 70, vydaný ve věci ověření výše čistých nákladů univerzální služby (dále jen „US“) za rok 2006, který zároveň indikuje věcnou nesprávnost žalovaným učiněných vlastních zjištění k otázce vyčíslení nehmotných výhod. S poukazem na závěry odborného vyjádření týkajícího se posouzení správnosti metodiky zpracování znaleckých posudků Deloitte a prof. Ing. Vladimíra Smejkal, CSc., LL.M., které si žalobce nechal vypracovat od revizního znalce Doc. Ing. Tomáše Krabce, Ph.D., MBA, žalobce namítl, že skutkový stav byl s ohledem na bezdůvodné opomenutí žalobcem navržených důkazů zjištěn v nedostatečné míře, v neúplném rozsahu a je dán pádný důvod pro doplnění dokazování.

[3] Žalobce dále namítl nesprávnost a neúplnost zjištění ohledně nulového významu bezplatné přítomnosti vlastního loga a reklamy na telefonních budkách provozovaných poskytovatelem US v obcích do 5 tisíc obyvatel. Upozornil v této souvislosti na ekonomický význam těchto reklamních míst a namítl, že reklamní agentury, které potvrzují závěr žalovaného o nulovém významu této výhody, nejsou objektivní, neboť jsou v obchodním vztahu s poskytovatelem US.

[4] Žalobce rovněž vyjádřil výhrady vůči způsobu vypracování a především samotnému obsahu marketingového průzkumu společnosti MindBridge. Poukázal mimo jiné na str. 22 odborného vyjádření prof. Smejkal, kde je uvedeno, že zásadní chybou ovlivňující přesnost, pravdivost a spolehlivost výsledků je časový odstup od zkoumaného období (12, resp. 10 let), za kterou se zásadně změnil trh s telekomunikačními službami. Závěrem žalobce namítl, že úřadem provedenou analýzu vlastností osoby zúčastněné na řízení jako poskytovatele US, ani ověření absence negativních dopadů na tržní prostředí v důsledku poskytnutí kompenzace čistých nákladů z účtu univerzální služby, stále nelze považovat za dostatečně komplexní a všestrannou.

[5] Městský soud v Praze nadepsaným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Přisvědčil námitce žalobce, že se žalovaný navzdory závaznému právnímu názoru soudu nepokusil odstranit rozpory ve znaleckých posudcích. Žalovaný nebyl oprávněn učinit si vlastní úsudek o nepoužitelnosti revizního znaleckého posudku a tímto úsudkem vypořádat argumentaci žalobce. Ve vztahu k nezahrnutí reklamních ploch nacházejících se na budkách veřejných telefonních automatů (dále též „VTA“) umístěných v obcích s počtem obyvatel menším než 5.000, do výpočtu nepřímé výhody propagace jména společnosti, městský soud uvedl, že zájem o venkovní reklamu v souvislosti s nástupem internetové reklamy klesá, což však neprokazuje, že souhrnná komerční hodnota reklamních ploch na budkách VTA v obcích do 5.000 obyvatel, v počtu patrně mnoho tisíc, byla v roce 2007, tedy ještě v době podstatně menšího rozvoje internetu v České republice, nulová. Závěr žalovaného o nulové

pokračování

hodnotě uvedených reklamních ploch není podložen, přičemž nulovou hodnotu určitého statku obecně nelze dovodit ani z toho, že není hospodářsky využíván. Lze předpokládat, že pokud v roce 2009 měla hodnota předmětných reklamních ploch činit více než 39 milionů, o dva roky dříve byla hodnota minimálně stejná, případně vyšší.

[6] Městský soud dospěl k závěru, že žalovaný dostatečně nezdůvodnil, z jakého důvodu do výpočtu nepřímé výhody nezahrnul propagaci jména společnosti, nacházející se na budkách VTA umístěných v obcích s počtem obyvatel menším než 5.000. Žalovaný kromě tvrzení, že zveřejnění loga v těchto obcích neznamená pro celostátního operátora žádnou zřetelnou výhodu, nereagoval na argumentaci žalobce nesprávností zvoleného postupu zpracovatele průzkumu společnosti MindBridge ohledně přínosu VTA pro každodenní život v obcích do 5.000 obyvatel. Žalovaný sice správně vyhodnotil, že právní úpravu zjišťování a výpočtu čistých nákladů je třeba vykládat eurokonformním způsobem, avšak takovou všestrannou analýzu situace poskytovatele neprovedl.

[7] Ve vztahu k námitkám nedostatečného vypořádání jeho výhrad vůči způsobu vypracování a samotného obsahu marketingového průzkumu společnosti MindBridge a nedostatečně komplexní analýzy vlastností poskytovatele US, resp. neověření absence negativních dopadů na tržní prostředí v důsledku poskytnutí kompenzace čistých nákladů z účtu US, městský soud poukázal na závěry uvedené v rozsudku NSS ze dne 16. 10. 2019, č. j. 7 As 236/2018 – 49. Konstatoval, že ze správního spisu, ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by se žalovaný zabýval oponentním znaleckým posudkem více než tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na příslušné strany prvostupňového rozhodnutí s tím, že k oponentnímu znaleckému posudku se vyjadřuje znalecký posudek jiného účastníka řízení. Žalovaný vedle vlastního stanoviska k závěrům jednoho z předložených posudků neprojevil dostatečnou procesní snahu vedoucí k odstranění rozporů mezi znaleckými posudky. Rozdílný přístup k důkazům navrženým účastníky řízení, bez řádného procesního zdůvodnění takového postupu, nemůže obstát.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalobce a osoby zúčastněné na řízení

[8] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Uvedl, že žalobce předložil odborné vyjádření znalce doc. Krabce až jako důkaz k podané žalobě proti rozhodnutí stěžovatele, a proto jej stěžovatel nemohl použít jako podklad rozhodnutí.

[9] Stěžovatel uvedl, že respektuje judikaturu NSS týkající se odstranění rozporů protichůdných znaleckých posudků předložených účastníky řízení. Soud však setrval na svém původním názoru uvedeném v rozsudku ze dne 29. 5. 2018, č. j. 11 A 212/2010 – 207, a nezohlednil, že stěžovatel zdůvodnil nezahrnutí v řízení předložených znaleckých posudků do podkladů rozhodnutí tím, že je považoval za nadbytečné důkazy ve smyslu usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 31/2010, v situaci, kdy nehmotné (nepřímé) výhody (jakožto úspora nákladů dosažená v souvislosti s poskytováním dílčí univerzální služby v roce 2007) byly v dosavadním řízení správním orgánem prvního stupně bez důvodných pochybností zjištěny a vyčísleny. S tvrzeními žalobce týkajícími se hodnocení nepřímých výhod uplatněnými v průběhu správního řízení, se stěžovatel dostatečně vypořádal jak v prvostupňovém tak i v napadeném rozhodnutí. Napadený rozsudek je tedy nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[10] Stěžovatel dále městskému vytkl, že ve svém závěru ohledně nezahrnutí reklamních ploch nacházejících se na VTA umístěných v obcích s počtem obyvatel menším než 5.000, do výpočtu nepřímé výhody propagace jména společnosti, nepřihlédl k tomu, že v rámci nového projednání

věci v roce 2018 ve vztahu k výpočtu nepřímé výhody umístění loga společnosti na budky VTA byl správním orgánem prvního stupně doplněn spisový materiál, přičemž touto problematikou se ve svých rozhodnutích zabývaly správní orgány obou stupňů. Kromě marketingového průzkumu společnosti MindBridge byly do spisu zařazeny také podklady pro ocenění reklamních ploch v malých obcích zjišťované stěžovatelem u podnikatelů v odvětví elektronických komunikací, u obecních úřadů poskytujících reklamní plochy v malých obcích a u reklamních agentur. Soud se přitom s těmito nově pořízenými podklady rozhodnutí ani se související argumentací stěžovatele nijak nevyřadil, což podle stěžovatele představuje další důvod nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů i nesrozumitelnost, neboť stěžovateli není zřejmé, jak má v dalším řízení postupovat. Městský soud pouze obecně konstatoval, že stěžovatel dostatečně nezduvodnil, z jakého důvodu do výpočtu nepřímé výhody nezahrnul propagaci jména společnosti nacházející se na budkách VTA v obcích do 5 tisíc obyvatel, aniž by zhodnotil celkový přístup stěžovatele k vyčíslení hodnoty loga společnosti na budkách VTA v obcích do 5 tisíc obyvatel a aniž by zdůvodnil, proč nepovažuje ze strany stěžovatele nově pořízené podklady rozhodnutí za dostačující.

[11] Městský soud konstatoval, že stěžovatel sice uvedl, že důkazní materiál byl převzat z podkladů poskytovatele US, nerozvedl však, o jaké konkrétní důkazní prostředky se jednalo a jaké konkrétní důkazy z nich získal a tímto nedostatečným vypořádáním rozkladové námitky měl stěžovatel zatížit své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Stěžovatel se však s rozkladovou námitkou žalobce ohledně nesprávného závěru stěžovatele o nulové hodnotě výhody posílení značky a všudypřítomnosti vlivem bezplatného zveřejnění loga/značky O2 na budkách VTA v obcích do 5 tisíc obyvatel obsáhle vypořádal. V uvedeném stěžovateli rovněž shledává nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu.

[12] Podle stěžovatele městský soud nesprávně hodnotil jeho postup týkající se výpočtu nepřímé výhody. Soud zcela opomenul to, že stěžovatel opírá svůj postup při výpočtu uvedené nepřímé výhody o definici nepřímé výhody uvedenou ve vyhlášce č. 388/2006 Sb., o čistých nákladech univerzální služby v elektronických komunikacích. Stěžovatel zajišťoval podklady pro ocenění loga na budkách VTA v obcích do 5 tisíc pomocí různých šetření a jejich výsledky vyhodnocoval z hlediska relevance pro osobu zúčastněnou na řízení jakožto velkého operátora s celostátní působností. Problematiku zkoumal z více stran a použil více důkazů. Vzhledem k tomu, že získané důkazy si neprotiřečily, neměl stěžovatel důvodné pochybnosti o tom, že jeho přístup k hodnocení loga na VTA je správný.

[13] Nesprávný je rovněž závěr městského soudu, že vypořádání fotodokumentace zobrazující dvě telefonní budky předložené žalobcem není obsažena v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale až v podaném vyjádření k žalobě. Vyjádření k žalobcem předložené fotodokumentaci je totiž uvedeno v odůvodnění rozhodnutí obou stupňů.

[14] Jestliže stěžovatel nevyřadil tvrzení žalobce ohledně absence podstatné části populace ve vzorku respondentů v rámci tzv. internetové populace, je tomu tak proto, že toto tvrzení žalobce uvedl až v žalobě. V rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí byla proti marketingovému průzkumu společnosti MindBridge uplatněna pouze výhrada časové prodlevy mezi obdobím jeho provedení a obdobím poskytování US.

[15] Ohledně posouzení, zda čisté náklady představují pro osobu zúčastněnou na řízení neúnosnou zátěž, městský soud konstatoval, že bylo povinností stěžovatele vykládat ustanovení zákona o elektronických komunikacích a prováděcí vyhlášky eurokonformním způsobem, a vytkl stěžovateli, že neprovedl všestrannou analýzu situace poskytovatele. Podle stěžovatele však soud

pokračování

nezohlednil, že v rámci nového projednání v souladu se závazným právním názorem uvedeným v rozsudku městského soudu ze dne 29. 5. 2018, č. j. 11 A 212/2010 – 207, provedl v prvostupňovém rozhodnutí posouzení neúnosné zátěže s pomocí kritérií stanovených v rozsudku SDEU ze dne 6. 10. 2010 ve věci C-389/08, *Base NV a další v Ministerraad*. Rovněž rozhodnutí stěžovatele se zabývá posouzením neúnosné zátěže. Soud přitom nijak nespecifikoval, na základě jakých úvah dospěl k závěru, že stěžovatel neprovedl všestrannou analýzu situace poskytovatele a v čem konkrétně spatřuje nedostatky hodnocení neúnosné zátěže provedeného stěžovatelem.

[16] Stěžovatel se přitom zabýval hodnocením vybavení poskytovatele US, hodnotil jeho hospodářské postavení, finanční situaci a podíl na trhu. V této souvislosti stěžovatel upozornil na skutečnost, že soud přebírá od žalobce pojem všestranná analýza, aniž by vysvětlil jeho věcný obsah a aniž by se zabýval tím, zda stěžovatel svými hodnoceními postavení poskytovatele US naplnil požadavek evropské judikatury. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že poukázal na všechny důležité aspekty vedoucí k jeho rozhodnutí, že čisté náklady představují pro poskytovatele univerzální služby neúnosnou zátěž, k čemuž se soud nijak nevyjádřil.

[17] V souvislosti s marketingovým průzkumem společnosti MindBridge soud konstatoval, že stěžovatel v napadeném rozhodnutí většinu argumentů žalobce podpořených odborným vyjádřením znalce prof. Smejkal zcela oslyšel, a proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. V rozkladu však byla proti marketingovému průzkumu společnosti MindBridge uplatněna pouze výhrada časové prodlevy mezi obdobím jeho provedení a obdobím poskytování US, se kterou se stěžovatel v napadeném rozhodnutí vypořádal. Další připomínky žalobce uplatněné až v rámci žaloby, včetně rozsahu provedeného šetření, nejsou z tohoto důvodu relevantní.

[18] Stěžovatel na str. 18 až 23 napadeného rozhodnutí obsáhle odůvodnil svůj postup ohledně předložených znaleckých posudků, tedy proč účastníky předložené znalecké posudky nebyly zahrnuty do podkladů rozhodnutí. K tomuto postupu stěžovatele se městský soud v kasační stížnosti napadeném rozsudku nevyjádřil, a proto jej stěžovatel považuje za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[19] Další důvod nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nesrozumitelnost spatřuje stěžovatel v tom, že z něj není patrný právní závěr, jímž má být stěžovatel podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán. Soud totiž uložil stěžovateli, aby v novém rozhodnutí kromě jiného řádně odůvodnil své závěry týkající se způsobu alokace společných (režijních) nákladů na jednotlivé dílčí služby poskytované v rámci univerzální služby. Tato problematika přitom vůbec nebyla předmětem žaloby a soud se jí v předchozích odstavcích napadeného rozsudku nijak nezabýval a nevyjadřoval se k ní.

[20] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti ve vztahu k opakovanému neodstranění vzájemných rozporů mezi dvěma znaleckými posudky v první řadě zdůraznil, že Nejvyšší správní soud o této kasační námitce již jednou rozhodoval, a to v rámci svého předchozího rozsudku v této věci ze dne 16. 10. 2019, č. j. 7 As 236/2018 – 49. Jediná odlišnost spočívá v tom, že zatímco v rámci svého předchozího rozhodování stěžovatel předmětné posudky v rámci správního řízení k důkazu provedl a vyjádřil se k nim, při svém posledním rozhodování je jako důkazy ve správním řízení zcela záměrně vynechal. Pokusil se tak obejít správními soudy obou stupňů opakovaně uloženou povinnost vypořádat vzájemné rozpory mezi znaleckými posudky postupem, který správní soudy stěžovateli závazně uložily. Z cit. rozsudku NSS vyplývá, že nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, způsobený právě oním nevypořádáním vzájemných rozporů mezi znaleckými posudky, stejně jako přesvědčení stěžovatele, že je k důkazu vůbec

provádět nemusel, může mít za následek i nesprávnost samotného výpočtu nepřímých výhod učiněného stěžovatelem na základě jeho vlastních skutkových zjištění, tedy výpočtu zjištěného jeho vlastní úřední analýzou. Přijetí stěžovatelem zastávané teze o možnosti odstranit rozpory mezi relevantními znaleckými posudky poté, co mu bylo toto neodstranění správními soudy opakovaně vytýkáno, tak, že je stěžovatel v dalším správním řízení k důkazu vůbec neprovede, označil žalobce za v právním státě zcela neakceptovatelné.

[21] Jednotlivé senáty NSS i Městského soudu v Praze setrvale vysílají ke stěžovateli ve svých pravomocných rozhodnutích stále jednoznačný a srozumitelný pokyn, že bez věcného vypořádání těchto rozporů nelze ve věci znovu rozhodnout. Stěžovatel však těchto závazných pokynů správních soudů opakovaně nedbal. Nyní se stěžovatel dožaduje opakovaného projednání materiálně stejné kasační námitky, o které již v minulosti NSS rozhodl. Stěžovatel tak nepřipustně brojí proti závěrům městského soudu, které jsou výsledkem aplikace závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v jeho předchozím rozsudku. I pokud se některá z dalších kasačních námitek ukázala být důvodná, neodstranění rozporů mezi předmětnými znaleckými posudky je natolik zásadní, že rozsudek městského soudu jako celek musí obstát. Městský soud se velmi podrobně seznámil se všemi rozhodnými skutečnostmi, včetně aktuálního stavu správního spisu a při rozhodování sporu postupoval mimořádně pečlivě. Stěžovatel nemá pravdu, pokud naznačuje, že městský soud nějaké důležité okolnosti, resp. stěžovatelem zmiňovaný posun v dokazování, přehlédl nebo nedostatečně zohlednil. Žalobci se jej nepodařilo zajistit vyjádření doc. Krabce před vydáním rozhodnutí stěžovatele. Stěžovatel však měl při rozhodování k dispozici oba uvedené posudky, na které odborné vyjádření doc. Krabce přímo navazuje a klade si za cíl mezi posudky dosud nevypořádané rozpory odstranit.

[22] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že VTA nepředstavují marketingovou výhodu pro poskytovatele US. Samotné jednorázové užití hlasové služby z VTA (vhození mince a uskutečnění hovoru) totiž nijak nepodporuje užívání jiných služeb od poskytovatele US. Větší přístupnost a zranitelnost telefonních automatů a jejich stanovišť klade zvýšené nároky na údržbu a zajišťování provozuschopnosti po poničení způsobeném poměrně rozšířeným vandalismem. Marketing a prodeje služeb a zboží osoby zúčastněné na řízení se realizují dlouhodobě zcela jinými kanály a prostředky. Nikdy mezi ně nepatřily VTA. Podle osoby zúčastněné na řízení tak nelze VTA považovat za nějaký hodnotný reklamní prostor, který by posiloval značku a image společnosti a který by byl způsobilý přinášet provozovateli VTA nové zákazníky. VTA se v důsledku technického pokroku staly opomíjeným, trpěným a nemoderním prvkem obecního mobiliáře a jejich udržování je ve třetím tisíciletí břemeno bez odpovídající ekonomické protihodnoty. V obcích s malým počtem obyvatel není možné uvažovat o využití VTA jako reklamní plochy pro inzerci. V těchto obcích slouží jako reklamních plochy různé vývěsní tabule, vitríny, ale i zástavky autobusu anebo plakáty připíchnuté na vratech hasičské zbrojnice či na kmen stromů na návsi. Posudky předkládané žalobcem jsou v příkrém a očividném rozporu se skutečným stavem. Závěry znaleckého posudku předloženého žalobcem jsou mylné, neboť ve skutečnosti provoz VTA a jejich označení žádnou výhodu osobě zúčastněné na řízení nepřinesl. Znalecký posudek nijak blíže tvrzené výhody nespécifikuje, ale ani nekvantifikuje. Znalecký posudek již v tomto řízení vůbec není třeba, protože je zastaralý, neaktuální, mylný. Stěžovatel proto zcela správně vzal za zásadní pro posouzení věci skutečné náklady, které musela osoba zúčastněná na řízení na zajištění univerzální služby vynaložit. V nejnovějším odborném vyjádření předloženém žalobcem dochází ke zjevným nesprávnostem jako je např. užití přístupu Top-Down namísto přístupu Bottom-Up k výpočtu čistých nákladů. K metodice znaleckého posudku osoba zúčastněná na řízení konstatovala, že znalec nezohlednil metodiku výpočtu stanovenou vyhláškou

pokračování

č. 388/2006 Sb. Ve znaleckém posudku absentuje konkrétní závěr v čem, jak, o kolik a kdy přispěla existence VTA k dosažení daných ekonomických parametrů osoby zúčastněné na řízení. Takové závěry a znalecké posudky proto stěžovatel zcela správně nebral v úvahu při svém rozhodování. Stěžovatel ve správním řízení provedl dokazování v rozsahu nezbytném pro posouzení věci a rozhodnutí.

III. Posouzení kasační stížnosti

[23] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnankyně s vysokoškolským právnickým vzděláním. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[24] Kasační stížnost není důvodná.

[25] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval stěžovatelem v kasační stížnosti opakovaně vznášenou námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. července 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[26] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v tomto ohledu nelze považovat napadený rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Z odůvodnění rozsudku městského soudu je zřejmé, že vystihl podstatu věci a své závěry zdůvodnil, byť jak bude uvedeno níže, některé dílčí námitky posoudil nesprávně a některé závěry by bylo vhodné odůvodnit podrobněji. O přezkoumatelnosti kasační stížnosti napadeného rozsudku ostatně svědčí to, že stěžovatel s argumentací městského soudu věcně polemizuje. Stěžovatel dále konkretizoval některé části odůvodnění napadeného rozsudku, které považoval za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů či nesrozumitelnost. K nim se Nejvyšší správní soud vyjádří níže, neboť tyto námitky stěžovatele zpravidla souvisí s jeho meritorní argumentací.

[27] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že respektuje judikaturu Nejvyššího právního soudu týkající se odstranění rozporů protichůdných znaleckých posudků předložených účastníky řízení a namítal, že městský soud se nevypořádal s tím, že v průběhu řízení předložené posudky stěžovatel do podkladů rozhodnutí nezahrnul, neboť je považoval za nadbytečné důkazy.

[28] Nejvyšší správní soud k této námitce stěžovatele v první řadě poukazuje na závěry uvedené v předchozím rozsudku zdejšího soudu ze dne 16. 10. 2019, č. j. 7 As 236/2018 - 49, v němž se touto věcí zabýval, a konstatoval, že „v řízení završeném rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 10 As 10/2016 - 54, byl kasační soud konfrontován s obdobnou procesní situací. Rovněž tam bylo třeba posoudit způsob, jakým se správní orgány vypořádaly se závěry znaleckých posudků č. 2267/2009 vypracovaného prof. Ing. Vladimírem Smejkalem a posudku č. 2-2010

ze dne 22. 4. 2010 vypracovaného společností Deloitte Advisory s. r. o. Rovněž kasační argumentace stěžovatele byla obdobná, pouze s rozdílem, že vedle nyní relevantní argumentace stěžovatel uplatňoval rovněž námitky týkající se věcné podstaty sporu. Městský soud v Praze byl při rozhodování v této věci seznámen s názorem Nejvyššího správního soudu, což v rozsudku výslovně uvedl. Je tedy k dispozici relevantní judikatura ke konkurenci v řízení předložených znaleckých posudků, jakož i rozsudek kasačního soudu, který požadavky na hodnocení protichůdných znaleckých posudků vyslovil v řízení mezi těmiž účastníky, s obdobným předmětem a k obdobně formulovaným kasačním námitkám. V mezidobí rovněž nedošlo ke změně skutkových zjištění, právních poměrů ani k podstatné změně judikatury na úrovni, kterou by byl městský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen respektovat. Lze proto vycházet z výše uvedené judikatury a soud neshledal žádný důvod pro odklon od dosavadního právního názoru. V plném rozsahu proto na odůvodnění označeného rozsudku odkazuje.

Stěžovatelem nastolená otázka kompetence k odbornému posouzení správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby včetně výše nepřímých výhod není nyní vyslovenými právními názory nijak dotčena ani zpochybněna. I nyní lze konstatovat, že v prvostupňovém tak i v žalobou napadeném rozhodnutí bylo uvedeno, jakými typy nepřímých výhod se správní orgán zabýval a argumentace správních orgánů k nim. Jádrem posouzení postupu žalovaného městským soudem při dokazování však bylo především to, jakým způsobem se nerypořádal s oponentním znaleckým posudkem č. 2267/2009 ze dne 28. 11. 2009.

I nyní lze proto v souladu s rozsudkem, který se týkal období roku 2006, konstatovat, že „... jak totiž Nejvyšší správní soud shrnul v rozsudku ze dne 1. 7. 2010, čj. 7 Afs 50/2010-60, č. 2138/2010 Sb. NSS, má-li k téže otázce správce daně k dispozici dva rovnocenné, ale co do závěru odlišné znalecké posudky, nepřísluší mu, aby sám bez dalšího uvážil, který z nich použije pro rozhodná skutková zjištění a který nikoliv. Naopak je povinen odstranit jejich vzájemné rozpory a nesrovnalosti, a to především prostřednictvím výsledku znalce, popřípadě znalců obou. Nevedly-li by tyto výpovědi k ozřejmění všech nejasností, bylo by namísto přistoupit k dalšímu znaleckému zkoumání nebo reviznímu znaleckému posouzení. Tento závěr je uplatnitelný pro správní řízení obecně; nelze jej vztahovat toliko na řízení daňová. Ostatně Nejvyšší správní soud jej aplikoval v obdobné věci vůči stěžovateli ve shora citovaném rozsudku čj. 7 As 131/2013-156. Nelze přitom přehlédnout, že posudky předložené žalobkyní a osobou zúčastněnou na řízení dochází k takřka zcela protichůdným závěrům, přičemž stěžovatel v odůvodnění svého rozhodnutí sám usoudil, který z nich považuje za správný, aniž by se předtím pokusil rozpornost těchto posudků odstranit; stěžovatel tudíž nedostatečně zjistil skutkový stav věci, přičemž toto pochybení nenapravit svým rozhodnutím ani správní orgán druhého stupně.“

Z hlediska principů dobré správy nelze akceptovat přístup správních orgánů, které by z titulu zákonné kompetence k posouzení určité otázky vypořádávaly znalecké posudky účastníků řízení způsobem, kterým učinil stěžovatel. Ze správního spisu ani z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neryplynulo, že by se stěžovatel zabýval oponentním znaleckým posudkem než jen tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na příslušné strany prvostupňového rozhodnutí s tím, že k oponentnímu znaleckému posudku se vyjadřuje znalecký posudek jiného účastníka řízení. Stěžovatel vedle vlastního stanoviska k závěrům jednoho z předložených posudků neprojevil dostatečnou procesní snahu vedoucí k odstranění rozporů mezi znaleckými posudky. Nelze tak uzavřít, že by skrze řádné vypořádání odlišných závěrů jednotlivých znaleckých posudků řádně uplatňoval zákonnou kompetenci a odpovídající odborné předpoklady k rozhodnutí v uvedené věci, které v kasační stížnosti opakovaně zdůrazňuje. Rozdílný přístup k důkazům navrženým účastníky řízení, bez řádného procesního zdůvodnění takového postupu proto nemohl obstát a městský soud postupoval správně, pokud žalobou napadené rozhodnutí zrušil rovněž z tohoto důvodu.“

[29] Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem stěžovatele zavázal k řádnému vypořádání odlišných závěrů jednotlivých znaleckých posudků především prostřednictvím výsledku znalce, popřípadě znalců obou, s tím, že nevedly-li

pokračování

by tyto výpovědi k ozřejmění vzešlých nejasností, bylo by namíste přistoupit k dalšímu znaleckému zkoumání nebo reviznímu znaleckému posouzení. Stěžovatel tak však neučinil, což ve svém rozhodnutí obsáhle zdůvodnil, především tím, že předmětné znalecké posudky nebyly potřebné pro zjištění skutkového stavu, vzhledem k tomu, že stěžovatel disponuje vlastní odbornou kompetencí potřebnou pro zjištění skutkového stavu, a poukázal v této souvislosti na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 31/2010. Toto zdůvodnění však nemůže nic změnit na tom, že stěžovatel nerespektoval výše uvedený závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, kterým byl vázán podle § 78 odst. 5 s. ř. s., a je tedy dán důvod pro zrušení rozhodnutí stěžovatele z důvodu nerespektování závazného právního názoru soudu. Naopak Nejvyšší správní soud v závěru shora citované pasáže výslovně odmítl názor stěžovatele, že znaleckými posudky se nemusel zabývat, neboť disponoval zákonnou kompetencí a odbornými znalostmi potřebnými pro zjištění a posouzení skutkového stavu. O tento již jednou výslovně zavržený názor přitom stěžovatel opět v nyní napadeném rozhodnutí opřel svůj postup, tj. to, že se předloženými posudky nezabýval. Tuto podstatu věci městský soud náležitě vystihl. Nebylo tudíž ani třeba, aby se městský soud více zabýval argumentací stěžovatele odůvodňující nevypořádání se s předmětnými znaleckými posudky. Pokud tak neučinil, nemá to za následek nepřezkoumatelnost kasační stížností napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti. V dalším řízení tak bude na stěžovateli, aby respektoval závazný právní názor správních soudů, který mu ukládá řádně vypořádat odlišné závěry jednotlivých znaleckých posudků.

[30] V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za vhodné uvést, že nerespektování závazného právního názoru soudu správním orgánem představuje natolik závažnou vadu, že k ní soud musí přihlídnout i z úřední povinnosti, viz rozsudek NSS ze dne 29. 4. 2009, č. j. 4 Azs 72/2008 - 100, v němž se konstatuje, že „nerespektování závazného právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozsudku krajského soudu představuje natolik závažné porušení procesních předpisů správním orgánem [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], že k němu soud musí přihlídnout i bez námitek. Opačný přístup by znamenal nepřijatelnou erozi významu závazného právního názoru, jehož dodržení by soud bez příslušného žalobního bodu vůbec nemohl zkoumat. Ve prospěch přezkoumání dodržení závazného právního názoru z úřední povinnosti svědčí i zásady procesní ekonomie, rychlosti a efektivnosti soudního přezkumu správních rozhodnutí: jsou-li splněny podmínky řízení a podání nevykazuje vady, soud nejprve posoudí, zda správní orgán respektoval v dané věci vyslovený závazný právní názor, a při negativním zjištění přistoupí bez dalšího ke kasaci napadeného rozhodnutí. Řízení tak bude rychlejší, hospodárnější a efektivnější.“

[31] V posuzované věci přitom nenastala žádná okolnost, která by odůvodňovala odklon od právního posouzení věci vysloveného v předchozím rozsudku NSS v této věci ze dne 16. 10. 2019, č. j. 7 As 236/2018 – 49.

[32] Nejvyšší správní soud dává zapravdu stěžovateli, že žalobce odborné vyjádření doc. Krabce předložil až jako důkaz k podané žalobě proti rozhodnutí stěžovatele, a proto jej stěžovatel nemohl použít jako podklad rozhodnutí. Ačkoli je uvedené odborné vyjádření datováno 3. 5. 2019, tj. ještě před vydáním napadeného rozhodnutí stěžovatele, ze správního spisu nevyplývá, že by jej žalobce stěžovateli předložil a navrhl jím dokazování ve správním řízení. Odborné vyjádření bylo předloženo až žalobcem v řízení před městským soudem. Městský soud tedy pochybil, pokud zahrnul mezi znalecké posudky předložené v řízení, jež stěžovatel nehodnotil, resp. jejichž rozpory navzdory předchozímu pokynu Nejvyššího správního soudu a městského soudu neodstranil. Jedná se ovšem o dílčí chybu v odůvodnění napadeného rozsudku, která nezpůsobuje jeho nezákonnost ani nepřezkoumatelnost, neboť výše uvedené důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí jsou zřejmé a ob stojí. V tomto rozsahu Nejvyšší správní soud pouze koriguje odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu.

[33] K námitce stěžovatele, v níž městskému soudu vytýká, že ve svém závěru ohledně nezahrnutí reklamních ploch nacházejících se na VTA umístěných v obcích s počtem obyvatel menším než 5.000 do výpočtu nepřímé výhody propagace jména společnosti, nepřihlédl doplnění spisového materiálu správním orgánem prvního stupně, Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud se k těmto novým podkladům (ocenění reklamních ploch v malých obcích zjišťované stěžovatelem u podnikatelů v odvětví elektronických komunikací, u obecních úřadů poskytujících reklamní plochy v malých obcích a u reklamních agentur) vskutku výslovně nevyjádřil. Tato skutečnost však nemá za následek nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, neboť městský soud se argumentací stěžovatele ve vztahu k uvedeným reklamním plochám zabýval a svůj závěr odůvodnil především tím, že pokud v roce 2009 měla hodnota předmětných reklamních ploch činit více než 39 milionů Kč, byla o dva roky dříve hodnota minimálně stejná, případně vyšší, přičemž dále konstatoval, že nelze bez dalšího dospět k závěru, že hodnota reklamních ploch na budkách VTA v obcích do 5.000 obyvatel byla v roce 2007 nulová. Nejvyšší správní soud v této souvislosti dále konstatuje, že není na místě, aby městský soud při přezkumu správního rozhodnutí nezávisle na žalobních námitkách podrobně zohlednil a vypořádal všechny úvahy a důkazy provedené správním orgánem. Podstatné je, aby městský soud přezkoumatelným způsobem vypořádal žalobní body.

[34] Nepřezkoumatelný není ani závěr městského soudu, že stěžovatel sice uvedl, že důkazní materiál byl převzat z podkladů poskytovatele US, nerozvedl však, o jaké konkrétní důkazní prostředky se jednalo a jaké konkrétní důkazy z nich získal, a tímto nedostatečným vypořádáním rozkladové námitky zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Z této části odůvodnění napadeného rozsudku totiž vyplývá, na základě čeho městský soud považoval za nepřezkoumatelné závěry, k nimž stěžovatel dospěl při vypořádání rozkladové námitky, že hodnota výhody posílení značky a všudypřítomnosti vlivem bezplatného zveřejnění loga/značky O2 na budkách VTA v obcích do 5 tisíc obyvatel je nulová. Nejvyšší správní soud nicméně v souvislosti s touto námitkou konstatuje, že uvedený závěr městského soudu považuje za příliš přísný, neboť žalovaný na str. 24 – 28 svého rozhodnutí zdůvodnil, proč dospěl k závěru, že zveřejnění loga v obcích do 5 tisíc obyvatel neznamena pro celostátního operátora žádnou zřetelnou výhodu, přičemž žalovaný poukázal rovněž na důkazy, z nichž ve svých úvahách vycházel (průzkum provedený správním orgánem prvního stupně, marketingová zjištění a průzkum provedený společností MindBridge Consulting a.s. a vyjádření reklamních agentur). Úvahy žalovaného ohledně nulové výhody posílení značky na budkách VTA v obcích do 5 tisíc obyvatel tedy bylo možné přezkoumat, stejně jako to, na základě jakých důkazů k nim žalovaný dospěl.

[35] Z výše uvedených závěrů městského soudu je přitom zřejmé, že má jiný názor než stěžovatel na hodnotu reklamních ploch na budkách VTA v obcích do 5000 obyvatel v roce 2007. V situaci, kdy žalovaný nerespektoval závazný právní názor soudu a nevypořádal odlišné závěry předložených znaleckých posudků, nicméně považuje Nejvyšší správní soud za předčasné se detailně zabývat hodnotou předmětných reklamních ploch a tím, zda zveřejnění loga na budkách VTA v obcích do 5 tisíc obyvatel představuje pro osobu zúčastněnou na řízení výhodu, neboť také tato otázka tvoří součást posouzení nehmotných výhod US. Nejvyšší správní soud proto k této otázce pouze stručně konstatuje, že má stejně jako městský soud za to, že hodnota reklamních ploch na budkách VTA v obcích do 5000 obyvatel v roce 2007 nemohla být nulová, již s ohledem na skutečnost, že také tyto budky VTA přispívaly k propagaci jména osoby zúčastněné na řízení a všeobecnému povědomí veřejnosti o této společnosti.

pokračování

[36] Skutečnost, že stěžovatel při výpočtu uvedené nepřímé výhody vycházel z definice nepřímé výhody uvedené ve vyhlášce č. 388/2006 Sb., o čistých nákladech univerzální služby v elektronických komunikacích, nevyvrací výše uvedené závěry městského soudu ve vztahu k posouzení nepřímých výhod žalovaným.

[37] Nejvyšší správní soud stěžovateli přisvědčil v tom, že vyjádření k žalobcem předložené fotodokumentaci je uvedeno v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Na str. 40 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je totiž k fotodokumentaci zobrazující dvě telefonní budky, jejichž stěny jsou polepeny plakáty, uvedeno, že se jedná o snímky z roku 2018, tj. 10 let po předmětném období, takže snímky nejsou relevantní. Správní orgán prvního stupně k této fotodokumentaci uvedl, že z charakteru reklamy je zřejmé, že reaguje na současnou situaci na trhu elektronických komunikací, kdy se vystupňoval boj o zákazníky mezi poskytovateli připojení. Na tento závěr poukázal stěžovatel na str. 27 napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že na plakátech propagujících Internet HD je uvedeno přímo jméno obce, jedná se tedy o reklamu zacílenou nejen na určitou službu, ale také na konkrétní oblast. Závěr městského soudu, že argumentace stěžovatele k fotodokumentaci předložené žalobcem v průběhu správního řízení zobrazující dvě telefonní budky není obsažena v odůvodnění rozhodnutí stěžovatele, tedy v skutku není správný. S ohledem na obsah rozkladu žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí je třeba stěžovateli přisvědčit také v tom, že nemohl reagovat na tvrzení žalobce ohledně absence podstatné části populace ve vzorku respondentů v rámci tzv. internetové populace, neboť jej žalobce v rozkladu neuvedl a učinil tak až v žalobě. Dílčí nepřesnosti v odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku spočívající v tom, že městský soud stěžovateli vytkl, že se k fotodokumentaci předložené žalobcem vyjádřil až v žalobě a nevyjádřil se k absenci podstatné části populace ve vzorku respondentů v rámci tzv. internetové populace, však nemají za následek nezákonnost napadeného rozsudku, neboť městský soud vystihl podstatu věci spočívající v tom, že rozhodnutí žalovaného je třeba zrušit pro nerespektování závazného právního názoru vysloveného v předchozích rozsudcích správních soudů ohledně řádného vypořádání odlišných závěrů předložených znaleckých posudků.

[38] Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž namítal, že městský soud nijak nespécifikoval, na základě jakých úvah dospěl k závěru, že stěžovatel neprovedl všestrannou analýzu situace poskytovatele US a v čem konkrétně spatřuje nedostatky hodnocení neúnosné zátěže provedené stěžovatelem. Městský soud dle stěžovatele rovněž nezohlednil, že v rámci nového projednání bylo provedeno posouzení neúnosné zátěže s pomocí kritérií stanovených v rozsudku SDEU ze dne 6. 10. 2010 ve věci *C-389/08 Base NV a další v Ministerraad* a zabýval se rovněž posouzením neúnosné zátěže. K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, stěžovatel se v prvostupňovém rozhodnutí posouzením neúnosné zátěže zabýval na str. 23 až 29 svého rozhodnutí, přičemž zohlednil vybavení poskytovatele US, jeho hospodářské postavení, finanční situaci a podíl na trhu. Touto otázkou se stěžovatel zabýval rovněž na str. 28 až 32 napadeného rozhodnutí, přičemž také hodnotil postavení na trhu a ukazatel ROCE. Stěžovateli lze tudíž přisvědčit, že se posouzením neúnosné zátěže zabýval (dle konstantní judikatury správních soudů představují správní rozhodnutí z hlediska soudního přezkumu jeden celek). Městský soud naproti tomu pouze obecně v bodě 71 kasační stížností napadeného rozsudku konstatoval, že žalovaný neprovedl všestrannou analýzu situace poskytovatele US. S ohledem na obsah správních rozhodnutí ve vztahu k otázce posouzení neúnosné zátěže však bylo na místě, aby městský soud byl ve své argumentaci přesnější a zmínil konkrétní důvody, pro které nepovažuje posouzení neúnosné zátěže provedené stěžovatelem za dostatečně všestranné. Ani toto dílčí pochybení však nic nemění na tom, že stěžovatel nerespektoval závazný právní názor správních soudů ohledně řádného vypořádání odlišných závěrů jednotlivých znaleckých posudků. Nejvyšší správní soud proto v situaci, kdy je zřejmé, že rozhodnutí

žalovaného nemůže obstát, nespátřuje ani v tomto pochybení městského soudu důvod pro zrušení kasační stížnosti napadeného rozsudku.

[39] Stěžovatel v kasační stížnosti dále brojil proti závěru městského soudu, kterým přisvědčil námitce žalobce, že stěžovatel v napadeném rozhodnutí většinu argumentů žalobce podpořených odborným vyjádřením znalce prof. Smejkal zcela oslyšel, a proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Městský soud v této souvislosti poukázal na to, že stěžovatel se nevypořádal s oponentním znaleckým posudkem. Tento závěr městského soudu je zcela správný, neboť jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel navzdory závaznému právnímu názoru vyslovenému správními soudy nevypořádal rozpory v předložených znaleckých posudcích. Pro řádné posouzení věci tudíž nepostačovalo pouze vypořádat námitku časové prodlevy mezi obdobím provedení marketingového průzkumu společnosti MindBridge a obdobím poskytování US, kterou žalobce uplatnil v rozkladu, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti. Naopak bylo nutno se vypořádat rovněž s odborným vyjádřením znalce prof. Smejkal, na jehož závěry žalobce v rozkladu poukazoval, což však stěžovatel neučinil.

[40] Závazný právní názor městského soudu nepovažuje Nejvyšší správní soud na rozdíl od stěžovatele za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť je z něj jasně patrné, jakým způsobem má stěžovatel v dalším řízení postupovat. Městský soud totiž v bodě 77 kasační stížnosti napadeného rozsudku žalovanému uložil, aby doplnil dokazování, v rámci kterého odstraní rozpory obou předložených znaleckých posudků, a aby řádně odůvodnil své závěry týkající se výhod spojených s umístěním loga na budkách VTA, způsobu alokace společných (režijních) nákladů na jednotlivé dílčí služby poskytované v rámci univerzální služby a z hlediska výše uvedených kritérií znovu posoudil, zda čisté náklady na poskytování univerzální služby za rok 2007 představují pro osobu zúčastněnou na řízení neúnosnou zátěž. Skutečnost, že městský soud výslovně uložil stěžovateli vyhodnotit kritérium způsobu alokace společných (režijních) nákladů na jednotlivé dílčí služby poskytované v rámci univerzální služby, nepředstavuje pochybení městského soudu, neboť pro řádné posouzení věci je toto kritérium třeba posoudit při hodnocení nákladů, kterým by se podnikatel vyhnul, pokud neměl povinnost poskytovat US. Jedná se o náklady označené jako „Nv“ ve vyhlášce č. 388/2006 Sb., o čistých nákladech univerzální služby v elektronických komunikacích.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[41] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[42] O nákladech řízení o kasační stížnosti pak Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Procesně úspěšný žalobce má právo na náhradu odměny právního zástupce za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 6. 4. 2020), podle § 11 odst. 1 písm. d) a § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., [advokátní tarif] ve výši 3.100 Kč a náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Z veřejně přístupné databáze (http://www.info.mfcr.cz/ares/ares_es.html.cz) Nejvyšší správní soud ověřil, že zástupce žalobce je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují o částku odpovídající této dani, tj. o 21 %. Celkově tedy je žalovaný povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti 4.114 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce.

[43] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné na řízení žádná povinnost uložena nebyla a Nejvyšší

pokračování

správní soud neshledal ani jinou okolnost zvláštního zřetele hodnou, a proto osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. června 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu